

πῶς ἀλλὰς κι' ὁ Μανωλιός
κι' ἔφρασε τὰ ροῦχ' ἄλλοιως.

Π. — Μὰ τώρα ποῦς Ἐμμανουὴλ Μεσοίας δὲν καλεῖται;
ποῦς μὲ τῆς Ἀνορθώσεως τὸ πῦρ δὲν πυροπολεῖται;
Τίνα Μεσοίαν τῆς Διπλῆς, τὴν ἄνδρα καταδήσαμεν;
ἀνέλους τοῦτους φάλομεν βεβαίως θ' ἀπαυδῶσωμεν.

Φ. — Ἐπαγγελίας ἔλεπε; γῆν ὁ νέος Ἰσραήλ,
καὶ σὺ, Πατρίς, ρητόρευε,
τὸν Ἰσοῦ'α χόρευε,
Βουλή παρθένος ἔτεκε διπλῶς Ἐμμανουήλ.

Περὶ τῆς ἀνορθώσεως μηδεὶς ἀμφισβῆλωτο,
καλεῖ πρὸς νόονην τοῦ Ρωμηοῦ θερμῶς χεμῶνος ἦλιος...
χαίρετά τοῦς Ἐμμανουήλ καὶ σὺ, ὄρα Περικλέτε,
ποῦ κατὰ πάντα φαίνοσαι σωστῶς Ἐμμανουήλιε.

Π. — Νέο Κουδέρνο τόρα,
καὶ παῖς ἡ κλαπηδόρα,
καὶ παῖζον τὰ λαλοῦμενα.

Λυσσομασῶν φουσατά,
κι' ἀκρόνται μαντήτα
πολλὰ διαπευλοῦμενα.

Ὁ Κρητικὸς προβάλλει
κι' ὁ Κόντζε, σὺν τῷ Γάλλῳ
τὸν ἔλεπουμε μὲ χιῶλι.

Φ. — Τὸν Κρήτα, μὴς κάρω,
κι' ἔγω μ' αὐτοῦς κιαῶρω.
Πυρρόχην θὰ σῶσω...
νάτος ὁ Βανί' ἔλιος,
κι' ἀκόβεται τρητόρῳ
φιλελευθέρῳν μιλῶς.

Νάτος ὁ προσδοκόμενος, νὰ τὸ παιδί τῆς Κρήτης
ὀδικὸς μας Κυδερνήτης.
Ἰσοῦ... λαμπαροῦόμενος
προβαίνει κι' ἐποχόμενος
ἐπὶ πτερῶν ὄνερων
καὶ πόθων διαπύρων.

Ἐκ εἰνος, καθὼς λένε, καλὰ θὰ μὰς σαρώγ...
ἔδωσ' σ' τὸν Κρήτα χέρι,
χαίρετά τὸν Λευτέρω,
ποῦ θὰ σ' ἀλευθερώσῃ.

**Μὴς κιννάθα
μὲ πεκνάθα.**

Εἰς φρικώδεις μαύρας νόκτας ἀνακρῶ Βουλευτηρίου
ἐνὰς πληρῆς μισητρίου,
καὶ μὲ νεῦρα καὶ φωτιῆ,
καὶ ρεῖο-ὀπλικὰ σταντιῆ,
σ' εἶνα τὸνο τραγικῶ.
λέει: γιὰ τὸν Κρητικῶ.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
πῶς γιὰ μὲν ἄφωσ' δὲν ἦσο
μοῦ ἐκροφῆσεως ἔδω;
πῶς ἐμπρός μου νὰ σὲ βῶ;
δὲν καθόσωνα σ' τὴν Κρήτη
νὰ κωστής τὴν Ψηλοεστία,
μόνο μ' ἔκανες γὰ σκάθῳ
κι' ἔγραψαν πῶς θὰ τὰ φτερίζω

καὶ μὲ τὸ συμπεθερί,
ποῦ δὲν κάνομε χωρισί;

Δίχως νάχγες σύμβολο σου τὸ Κορδῶν. τὴν Ἐλγᾶ,
πῶς ἐτόλμησες νὰ γίνης Ἡρακλῆς τοῦ Βασιλῆα,
κι' ἔρθεσαι μὲ τὰ γραλιὰ σου νὰ μὰς ἔδῃς τὰ γραλιὰ;

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μας πῶς μὰς ἔλιες, Κρητικῶ,
κι' ἴσα μ' εἶνα φροντικῶ
μοῦχεις τὴν καρδιά φαρμάκι;

Ἄν χαιδέψγες σὰν κι' ἔμας, νέος τίποτα δὲν κάνεις,
ἀν κτυήσγες, φίλους χάνεις,
κι' ἂν εἰ φίλοι: πᾶν ἄλλο νὰ γυροφῆσαι νιανιά
τότε θέλωντας καὶ μὴ θὰ γυροίς σ' τὰ Χανιά.

Γιατὶ νάλογες ἔδω πέρα
νὰ μὰς πάργς τὸν ἄερα;
Κι' εἶπε κι' ὁ συμπεθερός μου:
ἂν αἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου
μὰς χωρίζουν, Δημητράκη,
μὰς ἐνώνει τὸ μεράκι,
μὰς ἐνώνει τὸ σκελεπί,
πρὸ γυνάας, τὸ Ντολεπί.

**Ἡ Ξύλινας καυκάλας
εὐχοντ' εὐχαίς μεγάλαις.**

Π. — Ἄς εὐχθῶσωμε, Φαρσουλῆ, τὴν νέαν μας Ἑλλάδα.

Φ. — Εἴθε νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ νάνη φεμρουλιῶδα.

Π. — Εἴθε καθοδηγούμενοι κι' ἀπὸ τὸν Βασιλεῖα
πρὸς τάνω ν' ἀναστήνωμεν ψυχὰς καὶ διακρίας...

Φ. — Εἴθε κι' ἔμειε εὐκρινῶς νὰ κάνωμε δουλειὰ
χωρὶς ποτὶ νὰ γραφοῦμεν ἄνδρα κ' ἐλακρινῶς.

Π. — Εἴθε κανένας δωρεᾶν νὰ μὴν τραβᾶ μνηστῆτικο
καὶ νὰ μὴ γῆ κορποσκυλο σὲ τοστο τὸ ρημάδι...

Φ. — Εἴθε τὸ κράτος τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν τὸ λέν σακάτικο,
μὰ νὰ παχῶνῳ γρηγόρα σὰν Κρητικῶ κορμάτι.

Π. — Εἴθε νὰ στέκη στανρῆς ὁ Κρητικῶς σ' τῆ ὄσει τοῦ.

Φ. — Ἄς εἶνα: καλορρῆτικὸς καὶ σιδερό σ' τὴ μέση τοῦ.

Ἡ Πατρίς μὲ μουρλοῦζας τοπτερί
καὶ μὲ σιδερα σκλάδων δωρεῶ
ἔπορον σ' τὸν φωνάρι; Λευτέρω,
καὶ τῆς λένε καλὴ ἑλευτεριά.

Ἡ Πατρίς, ποῦ μὲ πόνο στενάξει,
σ' τὸν Λευτέρω τῆς Κρήτης φωνάζει:
Καλῶς ἔλιες ἔδω σ' τὴν Ἀθήνα...
γιὰ νὰ βῶμε καὶ σὺ τὸ θὰ κάνῳς...
τάχα ἔλεπες ἐλιπίδες ἀκείνα,
κἂν ἀδικῳς τοῦς κόπους σου χάνεις;

Ἡ μητέρα μ' ἔλιπίδες προημένη
καὶ γεμάτη μὲ κλέψης σκουριὰ
γεννητοῦρα καὶ πάλι προσμένει,
καὶ τῆς λένε καλὴ ἑλευτεριά.

καὶ μαρμάρεισιν ποσειδάων,
μ' ἄλλους λόγους ἐγγυλίαις...

Θιάτρον Δημοτικόν, τῆς Ἀθήνας φηγοῦσιν...
τὸ κυττᾶς μὲ θαυμασμῶ κι' ἀπορροῆς πῶς ἔγῃ: γίνει.
Ἄλλαξ κι' αὐτὸ μορφήν κατὰ μήκος κατὰ πλάτος,
καὶ τὸ πῆρε τόρα ποῖός;... ὁ πρῶτος ὁ Κογχετάτος.
Ἀρχισαν καὶ παραστοκίαι, καὶ τὴν Πέμπτην ἦτο πρώτη,
κι' ἔκαμ ἔορτην μεγάλην ἐπ' αὐτῷ τῷ γεγονῶτι.